

Valentina's laatste reis

Santa Montefiore bij Boekerij:

*Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
Het gouden licht
De dochter van de imker
De witte duif
Onder de Italiaanse zon*

*De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
De vergeten Deverill*

SANTA MONTEFIORE

Valentina's laatste reis

Wat is het geheim van Alba's moeder?

Eerste druk 2005
Zesentwintigste druk 2019

ISBN 978-90-225-8976-2
ISBN 978-94-6023-490-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Last Voyage of Valentina*
Oorspronkelijke uitgever: Hodder & Stoughton
Vertaling: tota/Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock.com
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2005 Santa Montefiore
© 2005 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn tante, Naomi Dawson

Proloog

Italië, 1945

HET WAS BIJNA DONKER TOEN ZE BIJ HET PALAZZO KWAMEN. DE lucht was turkooisblauw en ging vlak boven de bomenrij waarachter de zon nu onderging over in lichtoranje. De stenen muren rezen recht en ondoordringbaar op, bekroond door Don Quichot-achtige torens, en een rafelige vlag hing slap aan zijn vlaggenstok. Ooit, toen de winden van het lot uit een gunstiger hoek hadden gewaaid, had hij vol leven op de bries gedanst, heer en meester over zijn omgeving. Inmiddels waren de muren helemaal overwoekerd door wurgende klimop, alsof er een oude *principessa* langzaam werd vergiftigd, wier ademhaling nu reutelend met horten en stoten uit haar buik opklonk. Herinneringen aan haar gevierde verleden die in het weefsel van de borstweringen verborgen lagen losten op tot ze onherkenbaar en onherstelbaar verloren waren gegaan, en vanuit haar ingewanden, waar het bederf had ingezet, steeg een kwalijke geur op, samen met die van het rottende gebladerte van de wilde tuinen. De stank was overweldigend. De wind had een scherpe ondertoon, alsof de winter weerstand bood aan de roep van de lente en zich met ijzige vingers teweesterstelde. Of misschien was de winter daar wel ingetrokken, in dat ene huis, en behoorden die ijzige vingers toe aan de dood, die nu zijn opwachting maakte.

Ze spraken niet. Ze wisten wat hun te doen stond. Verenigd door woede en pijn en diepe, diepe spijt, hadden ze gezworen wraak te nemen. Een gouden licht scheen uit een raam aan de achterkant, maar de dichtheid van het oprukkende bos en de overgroeide bossjes en struiken beletten hun erbij te komen. Ze moesten het erop wagen via de voorkant naar binnen te gaan.

Het was doodstil, op de wind in de bomen na. Zelfs de krekels durfden de boosaardigheid die de plek uitstraalde niet te trotseren;

verder heuvelafwaarts, waar het warm was, tsjirpten ze erop los. De twee moordenaars waren eraan gewend rond te kruipen. Allebei hadden ze in de oorlog gevochten. Nu waren ze verenigd door een heel ander soort kwaad, een kwaad dat hen persoonlijk op onredelijke wijze had getroffen, en ze waren gekomen om het uit te roeien.

Zonder geluid te maken klommen ze naar binnen door een raam dat iemand achteloos open had laten staan. Ze baanden zich een weg door de schaduwen, muisstil. Door hun zwarte kleding gingen ze op in de nacht. Toen ze bij het vertrek kwamen waar door de kier onder de deur licht scheen, bleven ze staan en keken elkaar aan. Hun ogen glansden als knikkers, hun gezichtsuitdrukking was ernstig maar resoluut. Geen van beiden voelden ze angst, alleen maar verwachting en een onwankelbare onvermijdelijkheid.

Toen ze de deur opendeden, keek hun slachtoffer glimlachend op. Hij wist waarom ze er waren. Hij had hen al verwacht. Hij was er klaar voor en voelde geen angst om te sterven. Ze zouden er wel achter komen dat hun pijn er niet minder op zou worden door hem te vermoorden. Dat beseften ze uiteraard niet; anders waren ze er niet geweest. Hij wilde hun iets te drinken aanbieden. Hij wilde van het moment genieten, er de tijd voor nemen. Maar zij wilden de zaak zo snel mogelijk achter de rug hebben en de benen nemen. Zijn koele minzaamheid was misselijkmakend, zijn glimlach die van een oude vriend. Die zouden ze wel met een mes van zijn gezicht af willen snijden. Hij voelde dat ze er aanstoot aan namen en daardoor werd zijn grijns nog breder. Zelfs in de dood glimlachte hij. Ze zouden zich nooit kunnen bevrijden van hem en van wat hij had gedaan. Wat hij van hen af had genomen zou hij nooit terug kunnen geven. Hij had gewonnen ten koste van hen, en het schuldgevoel dat aan hen zou knagen zou zijn laatste overwinning zijn.

Het lemmet van het mes glinsterde in het gouden licht van de lamp. Ze wilden dat hij het zag. Ze wilden dat hij er vol angstige verwachting naar zou kijken en er bang voor zou zijn, maar dat gebeurde niet. Hij zou gewillig sterven, vreugdevol. Hij zou genoeg scheppen in zijn pijn, zoals hij genoeg schepte in die van hen. Ze keken elkaar aan en knikten. Hij sloot zijn ogen en hief zijn kin, waarbij hij als een onschuldig lam zijn witte nek aanbood.

‘Dood me maar, maar vergeet niet dat ik jullie eerst heb gedood!’ zei hij, zich verlustigend en met iets triomfantelijks in zijn stem.

Toen het lemmet zijn keel doorsneed, spoot er een straal bloed over de vloer en muren, die ze diep, glinsterend rood kleurde. Hij

viel slap voorover. Degene met het mes stapte achteruit, terwijl de andere het levenloze lichaam met een trap op de grond deed belanden, zodat hij met zijn gezicht naar hen toe kwam te liggen, zijn hals een ruwe, gapende wond. Hij glimlachte nog steeds. Zelfs in de dood glimlachte hij.

‘Genoeg!’ riep de man met het mes, en hij draaide zich om om weg te lopen. ‘We hebben genoeg gedaan. Het was een erekwestie.’

‘Voor mij ging het om meer dan om eer.’

Het eerste portret

1

Londen, 1971

‘ZE LAAT ZICH DE ATTENTIES VAN DIE JONGEMAN WEER WELGEVALLEN,’ zei Viv, die op het dek van haar woonboot stond. Hoewel het een zachte lenteavond was, trok ze haar sjaal met franje om haar schouders en ze nam een lange trek van haar sigaret.

‘Je bent toch niet weer aan het spioneren, hè schat?’ vroeg Fitz met een wrange glimlach.

‘Je kunt je nou eenmaal moeilijk afsluiten voor het komen en gaan van de minnaars van die vrouw.’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes en inhaleerde met opengesperde neusgaten.

‘Het lijkt wel of je jaloers bent,’ luidde zijn commentaar, en hij trok een grimas toen hij een slokje nam van de goedkope Franse wijn. In al die jaren dat hij nu Vivs vriend en agent was had ze nog nooit een fles behoorlijke wijn gekocht.

‘Ik ben schrijfster. Het is mijn taak om nieuwsgierig te zijn. Alba is charmant. Ze is een heel zelfzuchtig iemand, maar toch voel je je als vanzelf tot haar aangetrokken. Als de spreekwoordelijke mot tot de vlam – hoewel, in mijn geval is er geen sprake van een mot, maar eerder van een fraai uitgedoste vlinder.’ Ze slenterde over het dek en installeerde zich in een stoel, waarbij ze haar blauw-rose kaftan als zijden vleugels om zich heen vouwde. ‘Desondanks geniet ik van haar leven. Het zou wel iets zijn voor een boek, wanneer we ooit geen vriendinnen meer zijn. Volgens mij is dat echt iets voor Alba: ze beleeft haar pleziertjes met mensen en trekt dan weer verder. In ons geval zal ik degene zijn die verder trekt. Tegen die tijd kunnen de drama’s van haar leven me vast niet meer boeien, en heb ik trouwens ook genoeg gekregen van de Theems. Mijn oude botten doen dan pijn van het vocht, en het gekraak en gebonk houden me ’s nachts uit mijn slaap. Dan koop ik een klein château in Frankrijk en trek ik

me helemaal uit het openbare leven terug, want roem is dan ook iets saais geworden.’ Ze zoog haar wangen naar binnen en wierp Fitz een grijns toe. Maar Fitz luisterde niet langer, hoewel het zijn werk was om dat wel te doen.

‘Denk je dat ze ervoor betalen?’ zei hij, en hij legde zijn handen op de reling en keek omlaag naar het modderige water van de Theems. Naast hem lag Sprout, zijn oude springerspaniël, op een deken te slapen.

‘Vast niet!’ antwoordde ze stellig. ‘De boot is van haar vader. Ik durf er wat onder te verdedden dat ze nog geen twaalf pond huur per week hoeft op te hoesten.’

‘Dan is ze dus gewoon geëmancipeerd.’

‘Net als iedereen van haar generatie. Ze lopen allemaal achter de meute aan. Daar moet ik niks van hebben. Ik was mijn tijd ver vooruit, Fitzroy. Ik had al minnaars en rookte al wiet lang voordat de Alba’s van deze wereld wisten dat zulke dingen überhaupt bestonden. Inmiddels geef ik de voorkeur aan simpele Silva-Thins en een celibatair leven. Ik ben vijftig, te oud om een slaaf van de mode te zijn. Het is allemaal zo frivool en kinderachtig. Ik kan me beter met hogere zaken bezighouden. Jij mag dan een dikke tien jaar jonger zijn dan ik, Fitzroy, maar ik kan zo wel zien dat jij ook niet veel van mode moet hebben.’

‘Ik geloof niet dat Alba mij zou vervelen.’

‘Maar jij, lieve schat, zou háár uiteindelijk gaan vervelen. Je denkt misschien dat je een zwierige Lothario bent, Fitzroy, maar vergis je niet in Alba. Ze is niet zoals andere vrouwen. Ik wil niet beweren dat het je moeite zou kosten om haar het bed in te krijgen, maar haar aan je binden is een heel ander chapter. Ze houdt van variatie. Haar minnaars gaan nooit lang mee. Ik heb ze zien komen en gaan. Het gaat altijd hetzelfde: ze komen huppelend de loopplank op en als het voorbij is sjokken ze er als geslagen honden weer af. Ze vreet je op met huid en haar en spuugt je vervolgens weer uit als een kippenbotje – en dat zou toch heel akelig zijn, hè schat? Ik wil wedden dat er nog nooit iemand zo met jou om is gegaan. Dat heet karma: niets gaat ooit verloren. Later moet ze ervoor boeten dat ze al die harten heeft gebroken. Maar goed, op jouw leeftijd zou je op zoek moeten gaan naar je derde vrouw, en niet naar een tijdelijke bevielging. Je zou je moeten settelen. Je hart aan één vrouw moeten verpanden en het daar houden. Zij gaat zo tekeer omdat ze half Italiaans is.’

‘Aha, dat verklaart dat donkere haar en die honingkleurige huid.’

Viv keek hem vragend aan en haar smalle lippen plooiden zich tot een nog dunnere glimlach. ‘Maar die heel lichte ogen dan? Vreemd...’ Hij slaakte een zucht, zonder de smaak van de goedkope wijn nog op te merken.

‘Haar moeder was Italiaanse. Ze overleed kort na Alba’s geboorte. Bij een auto-ongeluk, geloof ik. Ze heeft een afschuwelijke stiefmoeder en een saaie piet van een vader. Marine, weet je wel. Hij zit daar nog steeds, het fossiel. Volgens mij heeft hij al sinds de oorlog dezelfde kantoorbaan. Reist elke dag op en neer – stomvervelend. Kapitein Thomas Arbuckle, en hij is zonder meer een Thomas en geen Tommy. Niet zoals jij; jij bent meer een Fitz dan een Fitzroy, hoewel ik Fitzroy een prachtige naam vind en die desondanks zal blijven gebruiken. Geen wonder dus dat Alba in opstand is gekomen.’

‘Haar vader mag dan een saaie piet zijn, hij is wel een rijke saaie piet.’ Fitz liet zijn blik over de glanzend houten woonboot gaan die zachtjes deinde op de beweging van het getij. Of van Alba’s liefdespel. Bij de gedachte aan dat laatste kromp zijn maag in elkaar.

‘Geld maakt niet gelukkig. Dat zou jij toch moeten weten, Fitzroy.’

Fitz staarde een poosje in zijn glas en dacht na over zijn eigen fortuin, dat hem niets anders had gebracht dan op geld beluste vrouwen en kostbare echtscheidingen.

‘Woont ze alleen?’

‘Ze heeft een tijd samengewoond met een van haar halfzussen, maar dat ging niet. Ik kan me niet voorstellen dat er makkelijk met haar samen te leven is, God zegene haar. Het probleem met jou, Fitzroy, is dat je veel te snel verliefd wordt. Als je je hart in de hand zou kunnen houden, zou het leven een stuk eenvoudiger voor je zijn. Je zou gewoon met haar naar bed kunnen gaan en verder niet meer aan haar moeten denken. Ah, dat werd tijd, zeg! Wat ben je laat!’ riep ze uit toen haar neef Wilfrid zich over de ponton naar hen toe haastte met zijn vriendin Georgia achter zich aan, zich uitputtend in verontschuldigen. Viv kon het heel slecht hebben wanneer ze laat waren voor het briden.

De *Valentina* was een woonboot die met geen enkele andere aan Cheyne Walk te vergelijken was. De voorsteven had een fraaie opwaartse welving, schroomvallig alsof ze een wetende glimlach probeerde te beteugelen. Het eigenlijke woongedeelte was blauw en wit geverfd, met ronde raampjes en een balkon waarop in de lente

potten vol bloemen stonden en waar in de wintermaanden de regen door lekken naar binnen sijpelde. Zoals je aan een gezicht kunt zien wat voor soort leven de persoon in kwestie heeft geleid, onthulden de merkwaardige inzinking in de daklijn en de charmante helling van de boeg, die wel iets weg had van een heerszuchtige neus, dat ze misschien wel vele levens had geleid. Zodoende was haar raadselachtigheid het opvallendste kenmerk van de *Valentina*. Als een grande dame die zich nooit zou vertonen zonder make-up wilde de *Valentina* niet blootgeven wat er onder haar verflaag verborgen lag. Maar haar eigenaresse hield niet van haar om haar bijzondere trekken, of haar charme of zelfs haar uniekheid; Alba Arbuckle hield om een heel andere reden van haar boot.

‘God, Alba, wat ben je toch mooi!’ verzuchtte Rupert terwijl hij zijn gezicht in haar licht geparfumeerde hals verborg. ‘Je smaakt naar gesuikerde amandelen.’ Alba giechelde om zijn malligheid, maar kon geen weerstand bieden aan de sensatie van zijn baardstoppels die schuurden en kietelden, en aan zijn hand die al zijn weg had gevonden langs haar blauwsuède laarzen met plateauzolen en omhoog onder haar Mary Quant-rok. Ze kronkelde van genot en hief haar kin.

‘Niet praten, gekkie. Kus me.’

Dat deed hij, want hij wilde haar graag ter wille zijn. Het deed hem goed dat ze in zijn armen opeens tot leven was gekomen na een stroef verlopend etentje in Chelsea. Hij drukte zijn lippen op de hare, blij dat ze, zolang hij met haar tong in de weer was, die niet kon gebruiken om op hem af te geven. Alba kon met de allerliefste en verleidelijkste glimlach de meest kwetsende dingen zeggen. En toch riepen die lichtgrijze ogen van haar, als een moeras op een mistige winterochtend, een vreemd soort mededogen op dat je ontwapende. Als man ging je dan voor de bijl, wilde je niets liever dan haar beschermen. Het was makkelijk om haar te beminnen, maar haar aan je binden was een heel andere kwestie. Maar net als al die andere hoopvolle mensen die over het veel betreden dek van de *Valentina* wandelden, kon hij niet anders dan een poging wagen.

Alba opende haar ogen toen hij haar blouse openknoopte en een tepel in zijn mond nam. Ze keek omhoog door het daklicht naar slierten roze wolken en de eerste twinkeling van een ster. Getroffen door de onverwachte schoonheid van de verscheidende dag lette ze even niet op en meteen werd ze overspoeld door droefheid. Die stroomde door haar hele wezen heen en bracht tranen in die licht-

grijze ogen, tranen die prikten. Haar eenzaamheid knaagde aan haar en deed pijn, en niets leek die te kunnen genezen. Geschrokken door de slechte timing van een dergelijke zwakheid sloeg ze haar benen om haar minnaar heen en rolde zich om, zodat zij bovenop zat, kussend en bijtend en naar hem uithalend als een wilde kat. Rupert wist niet wat hem overkwam, maar raakte opgewonden dan ooit. Gretig liet hij zijn handen over haar dijën omhooggaan, totdat hij merkte dat ze geen slipje droeg. Haar billen lagen glad en bloot voor hem klaar om ze met ongeduldige vingers te strelen. Toen was hij in haar en bewoog ze wild op hem op en neer, alsof ze zich alleen maar bewust was van het genot en niet van de man die haar dat verschafte. Rupert staarde haar vol ontzag aan en wilde zijn mond op haar lippen drukken, die iets geopend en gezwollen waren. Ze zag er wulps uit, en toch bezat ze ondanks haar ongeremdheid een kwetsbaarheid die hem ernaar deed hunkeren haar dicht tegen zich aan te drukken.

Algauw gingen ook Ruperts gedachten helemaal op in het vuur van hun liefdesspel. Hij sloot zijn ogen en gaf toe aan zijn verlangen, niet langer helder genoeg om naar haar liefvallige gezicht te kijken. Ze kronkelden en rolden over de stapels afgeworpen kleren rond op het bed, totdat ze op het laatst verhit met een bons op de grond vielen, buiten adem en lachend. Ze keek met stralende ogen naar zijn verraste gezicht en zei met een grinnik diep vanuit haar keel: 'Wat had je dan verwacht? De Maagd Maria?'

'Dat was fantastisch. Je bent een engel,' zei hij met een zucht, en hij drukte een kus op haar voorhoofd. Ze trok haar wenkbrouwen op en lachte hem toe.

'Volgens mij ben je niet goed wijs, Rupert. God zou me de hemel uit zetten wegens wangedrag.'

'Dan is die hemel niets voor mij.'

Opeens werd ze afgeleid door een bruine rol papier die was losgeraakt tussen de houten latten van de bedbodem. Vanaf de plek waar ze lag kon ze er niet bij, dus duwde ze Rupert opzij en kroop naar de andere kant. Ze stak haar arm onder het bed.

'Wat is dat?' vroeg hij, naar haar knipperend met zijn ogen in de verdwaasdheid van na het vrijen.

'Geen idee,' antwoordde ze langzaam, terwijl ze het papier tevoorschijn haalde en zich terugtrok. Toen ze rechtop stond, pakte ze haar sigaretten en aansteker van het bedtafeltje en wierp ze hem toe. 'Steek er even een voor me op, wil je?' Vervolgens ging ze op de rand van het bed zitten om dat wat kennelijk een tekening was beter te bekijken.

Rupert rookte niet. Eerlijk gezegd had hij zelfs een pesthekel aan sigaretten, maar omdat hij niet suf wilde overkomen, deed hij wat ze hem had gevraagd en gaf haar de sigaret aan, waarna hij naast haar op het bed neerplofte en met een hand waarderend over haar rug streek. Ze verstarde. Zonder hem aan te kijken vroeg ze of hij wilde gaan. 'Ik heb het leuk met je gehad, Rupert. Maar nu wil ik alleen zijn.'

'Wat is er dan?' vroeg hij, stomverbaasd dat ze opeens zo koel kon doen.

'Ik zei dat ik alleen wilde zijn.' Even bleef hij zitten, zonder precies te weten hoe hij moest reageren. Geen vrouw had hem ooit zo behandeld. Hij voelde zich vernederd. Toen het tot hem doordrong dat ze niet van gedachten zou veranderen, begon hij zich met tegenzin aan te kleden, nog vol van de intimiteit die ze zojuist hadden gedeeld. Hij was zich ervan bewust dat hij wanhopig klonk.

'Zie ik je nog?'

Ze schudde geërgerd haar hoofd. 'Ga nou maar!'

Hij strikte zijn schoenveters. Ze had hem nog steeds niet aangekeken. Ze was geheel en al verdiept in het papier. Het leek wel alsof hij al de deur uit was.

'Nou, dan laat ik mezelf maar uit,' mompelde hij.

Ze sloeg haar ogen op naar de glazen deuren die toegang gaven tot het bovendeck en staaarde naar de roze avondlucht, die nu overging in de nacht. Ze hoorde niet de deur dichtslaan, noch Ruperts zware voetstappen toen hij mistroostig over de loopplank liep, maar slechts de fluistering van een stem die ze meende vergeten te zijn.

'O, hemel! Zo te zien is hier iemand niet zo blij,' merkte Fitz op toen Rupert op weg ging naar de Chelsea Embankment voordat hij onder de straatlantaarns verdween. Met zijn opmerking onderbrak hij even hun partijtje bridge. Sprout spitste zijn oren en sloeg zijn ogen op, waarna hij ze weer met een zucht sloot.

'Tja, ze neemt ze altijd flink te grazen, schat,' zei Viv terwijl ze een verdwaalde lok van haar blonde haar achter haar oor streek. 'Ze is net een zwarte weduwe.'

'Ik dacht dat die hun partners opaten,' zei Wilfrid. Fitz liet die verrukkelijke gedachte even op zich inwerken voordat hij met een abrupt gebaar een kaart op de tafel legde.

'Over wie hebben we het?' wilde Georgia weten, die haar neus optrok naar Wilfrid.

'Vivs buurvrouw,' antwoordde hij.

'Ze is een slettebak,' voegde Viv er op bijtende toon aan toe; ze

won de slag en veegde de kaarten naar haar kant van de tafel.

‘Ik dacht dat jullie vriendinnen waren?’

‘Dat zijn we ook, Fitzroy. Ondanks haar fouten hou ik van haar. Fouten hebben we tenslotte allemaal, nietwaar?’ Ze grijnsde en tippte de as van haar sigaret af op een fluorescerend groen schoteltje.

‘Jij niet, Viv. Op jou is niets aan te merken.’

‘Dank je, Fitzroy,’ antwoordde ze, waarna ze zich tot Georgia wendde en er met een knipoog aan toevoegde: ‘Ik betaal hem om dat te zeggen.’

Fitz wierp een blik uit het ronde raampje. Op het dek van de *Valentina* was alles stil en rustig. Hij stelde zich de mooie Alba voor die naakt op haar bed lag, met een blos en een glimlach, met welvingen en rondingen op precies de juiste plaatsen, en werd even afgeleid van het spel.

‘Wakker worden, Fitz!’ zei Wilfrid met een vingerknip. ‘Op welke planeet zit je?’

Viv legde haar kaarten op tafel en leunde achterover. Ze nam een trek van haar sigaret en liet de rook luidruchtig ontsnappen. Terwijl ze hem opnam met ogen die zwaar waren van de drank en de uitspattingen des levens zei ze: ‘O, op dezelfde planeet als een heleboel andere dwaze mannen!’

Met een golf van emotie staarde Alba naar het portret, dat was geschetst met pastelkrijt. Het was alsof ze in een spiegel keek, maar dan wel een die haar spiegelbeeld flatteerde. Het gezicht was ovaal, net als het hare, met fijne jukbeenderen en een krachtige, vastberaden kaaklijn, maar de ogen leken helemaal niet op die van haar. Ze waren amandelvormig, mosbruin van kleur, een mengeling van een lach en een diepe, onpeilbare droefenis. Ze hielden haar aandacht vast en staarden haar recht aan en dwars door haar heen, en als ze zich bewoog, volgden ze haar. Ze bleef er een hele poos naar zitten kijken, vervuld van hoop en dromen die nooit tot wasdom kwamen. Hoewel de mond maar heel vaag glimlachte, leek het hele gezicht op te bloeien van geluk als een zonnebloem. Alba’s maag trok zich samen van verlangen. Voor de eerste keer dat ze zich kon heugen keek ze naar het gezicht van haar moeder. Onder aan het portret stonden in het Latijn de woorden: *Valentina 1943, dum spiro, ti amo*. Ze waren ondertekend met *Thomas Arbuckle*. Alba herlas die woorden wel tien keer, tot ze ze door haar tranen heen niet meer kon lezen. ‘Zolang ik adem, hou ik van je.’

Alba had als kind Italiaans geleerd. Op een zeldzaam moment van welwillendheid had haar stiefmoeder, de Buffel, voorgesteld dat ze les zou nemen zodat ze contact kon houden met haar mediterrane wortels, wortels die ze er in alle andere opzichten had geprobeerd uit te trekken. Alba's moeder was tenslotte voor haar vader de liefde van zijn leven geweest. En wat een geweldige liefde was het geweest. Haar stiefmoeder was zich maar al te zeer bewust van de schaduw die Valentina over haar huwelijk wierp. Maar aangezien ze niet in staat was een zo krachtige herinnering uit te wissen, bleef haar niets anders over dan te proberen die te smoren. Dus werd Valentina's naam simpelweg nooit genoemd. Ze hadden nooit een reis naar Italië gemaakt. Alba kende niemand van haar moeders familie, en haar vader ging haar vragen uit de weg en op den duur stelde ze die niet meer. Als kind had ze moeten leven in een geïsoleerde wereld van een reeks losse feiten die ze langs slinkse wegen tot een geheel aan elkaar had weten te breien. Ze trok zich terug in die wereld en putte troost uit de beelden die ze had verzonnen van haar mooie moeder op de oevers van een slaperig Italiaans stadje waar ze tijdens de oorlog haar vader had leren kennen en verliefd op hem was geworden.

Thomas Arbuckle was destijds een knappe man geweest, had Alba op foto's gezien. In zijn marine-uniform had hij er heel goed uitgezien. Zandkleurig haar en lichte ogen, en een brutale zelfverzekerde grijns, die de Buffel louter door het gewicht van haar krachtige persoonlijkheid had weten terug te brengen tot een chagrijnige frons. De Buffel was jaloers op de woonboot die hij had gekocht en naar haar moeder had vernoemd, en had nooit een voet aan dek gezet; ze sprak over 'die boot' en noemde hem niet bij naam. De *Valentina* riep te veel herinneringen op aan cipressen en krekels, olijfgaarden en citroenen, en een liefde die zo groot was dat geen enkele mate van stampvoeten en snuiven er iets aan af kon doen.

Alba had nooit het gevoel gehad dat ze echt thuishoorde in haar vaders huis. Haar halfbroer en halfzussen leken sprekend op hun ouders, maar zij was donker en anders, net als haar moeder. Haar halfbroer en halfzussen reden paard, plukten bosbessen en speelden bridge, maar zij droomde van de Middellandse Zee en olijfgaarden. Hoe ze haar stiefmoeder en vader ook aan het hoofd had gezeurd, daarmee had ze nooit de waarheid boven tafel gekregen en het had hen er nooit toe kunnen bewegen haar mee te nemen naar Italië, waar ze haar echte familie zou kunnen leren kennen. Dus had ze

maar haar intrek genomen in de woonboot die haar moeders heilige naam droeg. Daar voelde ze Valentina's etherische aanwezigheid; ze hoorde haar stem fluisteren in het rijzen en dalen der getijden, en omhulde zich met haar liefde.

Ze ging op het bed liggen, onder het daklicht, waar de sterren nu met honderden tegelijk glinsterden en de zon had plaatsgemaakt voor de maan. Rupert zou net zo goed helemaal niet langs kunnen zijn geweest. Alba was alleen met haar moeder; haar zachte stem sprak via haar portret en ze liefkoosde haar dochter met die zachte, verdrietige ogen. Deze afbeelding zou toch wel de lagen ijs die zich in de loop der jaren hadden opgebouwd doen smelten? Haar vader zou zich haar toch zeker herinneren en over haar gaan praten?

Alba liet er geen gras over groeien. Ze zocht in de rommelige kasten naar geschikte kleren, stopte de rol papier zorgvuldig in haar tas en haastte zich de smalle trap af en de boot af. Een paar eekhoorns speelden tikkertje op het dak en ze joeg ze geërgerd weg voordat ze de loopplank af liep.

Net op dat moment verliet Fitz, die met bridgen verloren had, de woonboot van Viv, licht in het hoofd van de wijn en geschrokken door het toeval waardoor zijn pad dat van Alba kruiste. Hij had niet in de gaten dat ze gehuild had en zij merkte Sprout niet op. 'Goedenavond,' zei hij monter, vast van plan een praatje te maken terwijl ze samen over de ponton naar de oever liepen. Alba reageerde niet. 'Ik ben Fitzroy Davenport, een vriend van je buurvrouw Viv.'

'O,' antwoordde ze vlak. Haar ogen waren op de grond gericht en gingen deels schuil achter haar haar. Ze sloeg haar armen over elkaar en drukte haar kin tegen haar borst.

'Kan ik je een lift geven ergens naartoe? Mijn auto staat om de hoek.'

'De mijne ook.'

'Aha.' Het verraste Fitzroy dat ze haar blik niet opsloeg. Hij was gewend dat vrouwen naar hem keken en wist dat hij er goed uitzag, zeker als hij glimlachte, en dat hij lang was, wat een voordeel had: vrouwen zagen lange mannen altijd wel zitten. Zodoende bracht haar gebrek aan belangstelling hem van zijn apropos. Hij keek toe hoe ze voortschreed met haar lange benen, gehuld in blauwsuède laarzen, en voelde dat zijn keel werd dichtgeknepen. Ze zag er zo lieflijk uit dat hij volkomen van slag raakte.

'Ik heb net verloren met bridgen,' drong hij vasthoudend aan. 'Bridge jij ook?'

‘Niet als ik het kan voorkomen,’ antwoordde ze.

Hij voelde zich voor schut gezet. ‘Heel verstandig. Suf spelletje.’

‘Net als degenen die het spelen,’ kaatste ze terug, waarna ze even glimlachte voordat ze in een two-seater MGB stapte en wegreed. Fitz bleef alleen achter onder de straatlantaarn en krabde zich op het hoofd, niet goed wetend of hij nou beledigd of geamuseerd moest zijn.

Alleen in de auto, waar niemand haar kon zien, begon Alba te snikken. Ze kon ieder ander met haar bravoure een rad voor ogen draaien, maar bij zichzelf hoefde ze dat niet te proberen. Het gevoel van gemis dat haar eerder had overspoeld kwam weer naar de oppervlakte, en dit keer met grotere intensiteit. Ze had er recht op meer over haar moeder te weten te komen. Nu ze de tekening had, zou de Buffel wel móéten inbinden en haar vader aan het woord moeten laten. Ze had geen idee hoe het portret daar gekomen was. Misschien had hij het daar verstoppt, zodat de Buffel het niet zou vinden. Nu zou ze erachter komen, omdat Alba het haar zou vertellen. Een heerlijk vooruitzicht. Ze schakelde en draaide Talgarth Road op.

Het was laat. Ze zouden haar niet verwachten. Het zou haar ruim anderhalf uur kosten om in Hampshire te komen, ook al was er weinig verkeer. Geen hond te zien. Ze zette de radio aan en hoorde Cliff Richard zingen ‘*Those miss-you nights are the longest*’, en haar tranen begonnen weer te stromen. Vanuit de duisternis doemde haar moeders gezicht op in het licht van de koplampen. Ze had lang, donker haar en met haar zachte, bruine ogen keek ze haar dochter zo vol liefde en begrip aan dat ze er de hele wereld mee zou kunnen helen. Alba stelde zich voor dat ze naar citroenen moest hebben geroken. Ze had geen enkele herinnering aan haar, geen enkel idee van haar geur. Ze had alleen maar haar verbeelding, en wie weet wat voor valse voorstellingen die haar voortoverde.

Het was makkelijk te begrijpen waarom de Buffel Valentina niet had gemogen. Margo Arbuckle was niet knap. Ze was een grote vrouw met stevige benen die meer geschikt waren voor kaplaarzen dan voor stiletto’s, een fors achterwerk dat zich goed in het zadel van een paard zou voegen, en een sproetige Engelse huid zonder make-up die ze waste met Imperial Leather-zeep. De manier waarop ze zich kleepte was een verschrikking: tweedrokken en opbolgende blouses. Ze had een volle boezem en als ze eventueel ooit een taille had gehad, was ze die nu in elk geval helemaal kwijt. Alba vroeg zich af wat haar vader in haar had gezien. Misschien had de

pijn van het verlies van Valentina hem ertoe gebracht een vrouw te nemen die precies het tegenovergestelde van haar was. Maar zou het niet beter zijn geweest om met haar herinnering te leven dan om op zo'n jammerlijke manier een compromis te sluiten?

Wat betreft de kinderen die ze samen hadden gekregen – nou, op dat vlak hadden ze geen tijd verspild. Alba was in 1945 geboren, in het jaar dat haar moeder was gestorven, en Caroline al drie jaar daarna, in 1948. Het was een schande. Haar vader had amper de tijd gekregen om te rouwen. Hij had zeker niet de tijd gehad om haar kind te leren kennen, het kind van wie hij meer had moeten houden dan van wie ook ter wereld, omdat zij de levende nalatenschap vormde van de vrouw die hij had verloren. Na Caroline was Henry gekomen, en toen Miranda – bij ieder kind werd Alba een stukje verder weggeduwd in haar wereld van pijnbomen en olijfgaarden, en haar vader had het te druk gehad met zijn nieuwe gezin om op te merken hoezeer dat haar verdroot. Maar haar familie was het niet. God, dacht ze ongelukkig, zou hij er ooit wel eens bij stilstaan wat hij mij heeft aangedaan? Nu ze het portret had, was ze vast van plan hem dat te vertellen.

Ze sloeg af van de A30 en reed verder over smalle kronkelige weggetjes. Haar koplampen verlichtten de heggen, het vele fluitenkruid en een enkele haas die haastig terughipte in de bosjes. Ze draaide het raampje naar beneden en snoof de lucht op als een hond, genietend van de zoete lentegeuren die samen met het geronk van de motor naar binnen dreven. Ze stelde zich voor hoe haar vader na het eten zijn sigaar zat te roken en zijn cognac liet rondwalsen in een van die grote bolle glazen waar hij zo dol op was. Margo zou rebellen over Carolines opwindende nieuwe baan in een kunstgalerie in Mayfair die eigendom was van een vriend van de familie, en over Henry's laatste nieuws van Sandhurst. Miranda zat nog op kostschool; over haar viel weinig te melden, behalve dan dat ze prachtige cijfers haalde en in de gunst probeerde te komen bij de leerkrachten. Wat vreselijk saai en burgerlijk, dacht Alba. Zo voorspelbaar. Hun leven zou dienovereenkomstig verlopen, langs wegen die al bij hun geboorte waren bepaald, als treintjes die precies deden wat je wilde. 'En het treintje deed tjoeke-tjoeke-tjoek,' zong Alba, en haar sombere stemming klaarde op toen ze haar gedachten liet gaan over haar eigen onconventionele, onafhankelijke leventje dat een weg volgde die zij helemaal zelf had bedacht.

Uiteindelijk reed ze de oprijlaan op die haar een paar honderd meter onder hoge, slanke linden door voerde. In het veld rechts van

haar kon ze nog net een aantal paarden onderscheiden, met ogen die glansden als zilver toen de koplampen van haar auto ze bescheenen. Wat een lelijke beesten zijn het toch, dacht ze gemelijk. Nog een wonder dat ze niet allemaal knotsknieën hadden, gezien het gewicht van de Buffel. Ze vroeg zich af of de vrouw haar vader net zo bereed als haar paarden. Bij die gedachte kon ze een giechel niet onderdrukken, maar snel zette ze hem van zich af. Oude mensen deden dat soort dingen niet.

Het grind voor het huis knerpte onder de wielen van de auto. Het licht scheen uitnodigend naar buiten, maar Alba besepte wel dat dat niet voor haar bedoeld was. Wat moest Margo een hekel aan haar hebben, bedacht ze. Het zou heel wat makkelijker zijn om de herinnering aan Valentina uit te wissen als zij er niet was om haar voortdurend aan haar te herinneren. Ze parkeerde aan de voet van de imposante muren van het huis dat ooit haar thuis was geweest. Met zijn hoge schoorstenen en oude, verweerde baksteen en vuursteen had het ruim driehonderd jaar allerlei stormen doorstaan. Haar betovergrootvader zou het aan de goktafel hebben gewonnen, maar pas nadat hij als gevolg van zijn verslaving zijn echtgenote was kwijtgeraakt. Zij was al snel de minnares geworden van de een of andere hertog die aan een vergelijkbare verslaving leed, maar over veel meer middelen beschikte om daaraan tegemoet te komen. Het idee om iemands minnares te zijn stond Alba wel aan; haar stiefmoeder had haar het huwelijk voorgoed tegengemaakt.

Ze bleef in de auto naar de tekening zitten staren, terwijl drie kleine honden vanuit het duister toeschoten om aan de wielen te snuffelen en met hun stompe staartjes te kwispelen. Toen het gezicht van haar stiefmoeder om de deur verscheen, kon ze niet anders dan uitstappen en haar begroeten. Margo leek blij om haar te zien, hoewel haar glimlach haar ogen niet helemaal bereikte. 'Alba, wat een leuke verrassing! Had maar even gebeld,' zei ze, terwijl ze de deur zo ver openhield dat het oranje licht over de treden van het bordes spoelde. Alba onderging het ritueel van haar te zoenen. Ze rook naar talkpoeder en lelietjes-van-dalen van Yardley. Om haar hals hing een dik gouden medaillon, dat rees en daalde op de werving van haar borsten. Alba knipperde met haar ogen het beeld weg dat ze in de auto had bedacht van Margo die haar vader bereed als een van haar paarden.

Ze liep de hal in, waar de wanden houten lambriseringen hadden en volhingen met portretten van streng ogende overleden familieleden. Onmiddellijk rook ze de zoete geur van haar vaders sigaar, en